

Sygn. akt IV CSK 818/15

POSTANOWIENIE

Dnia 14 czerwca 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Wojciech Katner

w sprawie z powództwa D. B.
przeciwko P. M.
o zapłatę
oraz z powództwa wzajemnego P. M.
przeciwko D. B. i P. Spółce Akcyjnej z siedzibą w W.
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 14 czerwca 2016 r.,
na skutek skargi kasacyjnej pozwanego (powoda wzajemnego) P. M.
od wyroku Sądu Apelacyjnego w Gdańsku
z dnia 13 lutego 2015 r., sygn. akt V ACa 590/14,

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania
i przyznaje adwokat J. K. od Skarbu Państwa Sądowi Apelacyjnemu
w Gdańsku kwotę 2700,- (dwa tysiące siedemset) złotych,
powiększoną o należny podatek VAT z tytułu udzielonej
pozwanemu (powodowi wzajemnemu) nieopłaconej pomocy
prawnej z urzędu.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 13 lutego 2015 r. Sąd Apelacyjny w Gdańsku, po rozpoznaniu apelacji obu stron, zmienił zaskarżony wyrok Sądu Okręgowego w Bydgoszczy z dnia 30 kwietnia 2014 r., zasądzając od pozwanego D. B. na rzecz powoda kwotę 10.000 zł z odsetkami. Przedmiotem postępowania w sprawie było

roszczenie powoda o zapłatę odszkodowania w związku z wypadkiem drogowym, któremu uległ z winy pozwanego. Pozwany wniósł powództwo wzajemne, żądając zapłaty od powoda - pozwanego wzajemnego odszkodowania i zadośćuczynienia oraz renty. W toku postępowania do udziału w sprawie wezwany został P. S.A. w W., obejmujący pozwanego ubezpieczeniem OC. Sąd pierwszej instancji stwierdził istnienie przesłanek odpowiedzialności pozwanego, uwzględniając w całości powództwo główne i oddalił powództwo wzajemne (przyjmując przyczynienie się pozwanego do powstania szkody w 100%). Sąd Apelacyjny podzielił przeważającą część tych wniosków, stwierdzając jedynie, że w okolicznościach sprawy brak było podstaw do zasądzenia świadczenia na rzecz powoda także od Powszechnego Zakładu Ubezpieczeń S.A. w W..

Orzeczenie to zostało zaskarżone skargą kasacyjną przez pozwanego P. M., który zarzucił wydanie go z naruszeniem: art. 233 § 1 w związku z art. 378 § 1 i art. 382 k.p.c.; art. 217 § 2 w związku z art. 227, art. 290, art. 378 § 1, art. 382, art. 380 i art. 162 k.p.c.; art. 328 § 2 w związku z art. 391 § 1 k.p.c.; art. 361 § 1 i art. 362 k.p.c., a także art. 444 § 1 w związku z art. 445 § 1 k.c. Na tej podstawie skarżący wniósł o uchylenie wyroku w zaskarżonej części i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Apelacyjnemu.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

W sprawie nie doszło do spełnienia przesłanek uzasadniających przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania. W szczególności, wbrew twierdzeniom skarżącego nie można przyjąć, by skarga kasacyjna była oczywiście uzasadniona w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.

Zgodnie z utrwalonym stanowiskiem orzecznictwa, przez oczywistą zasadność skargi kasacyjnej rozumieć należy stan, w którym skarga ta pozostaje oczywista w sposób ewidentny, możliwy do stwierdzenia bez konieczności prowadzenia złożonych rozumowań. Innymi słowy oznacza to, że w zakresie objętym podstawami kasacyjnymi zaskarżone orzeczenie powinno być wadliwe w sposób rażący i na tyle poważny, by wadliwość ta była dostrzegalna już na pierwszy rzut oka (tak m.in. Sąd Najwyższy w postanowieniach: z dnia

1 kwietnia 2015 r., I CSK 681/14, nie publ. i z dnia 13 kwietnia 2016 r., V CSK 622/15, nie publ.).

W ujęciu przedstawionym przez skarżącego przesłanka ta, już na pierwszy rzut oka, nie występuje jednak w sprawie. Oczywiście zasadności skargi kasacyjnej upatruje on w oparciu przez Sąd drugiej instancji ustaleń faktycznych na dwóch opiniach biegłych, równocześnie zaś w zastosowaniu prawa materialnego do niedostatecznie ustalonego stanu faktycznego, a tym samym naruszenia art. 45 ust. 1 Konstytucji i zaufania obywateli do wymiaru sprawiedliwości.

Pierwszy z tych problemów bez wątpienia nie może stanowić nie tylko podstawy oczywistej zasadności skargi kasacyjnej, lecz także jej zasadności w jakimkolwiek stopniu. Z uwagi na treść art. 398¹³ § 2 k.p.c. Sąd Najwyższy jest związany ustaleniami faktycznymi, które stanowiły podstawę zaskarżonego orzeczenia i nie może weryfikować sposobu oceny dowodów przez Sąd drugiej instancji. Kwestia zastosowania prawa materialnego w budzących wątpliwości okolicznościach faktycznych została natomiast sformułowana przez skarżącego w sposób bardzo lakoniczny - bez sprecyzowania, w czym upatruje on oczywistej i rażącej sprzeczności zaskarżonego orzeczenia z prawem. Uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie wskazuje w konsekwencji, by w zakresie tym dojść mogło do spełnienia przesłanki z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.

Z uwagi na powyższe na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. orzeczono jak w postanowieniu. Koszty należne pełnomocnikowi reprezentującemu z urzędu skarżącego przyznano na podstawie § 19 - 21 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (jednolity tekst Dz.U. z 2013 r., poz. 461 ze zm.).

